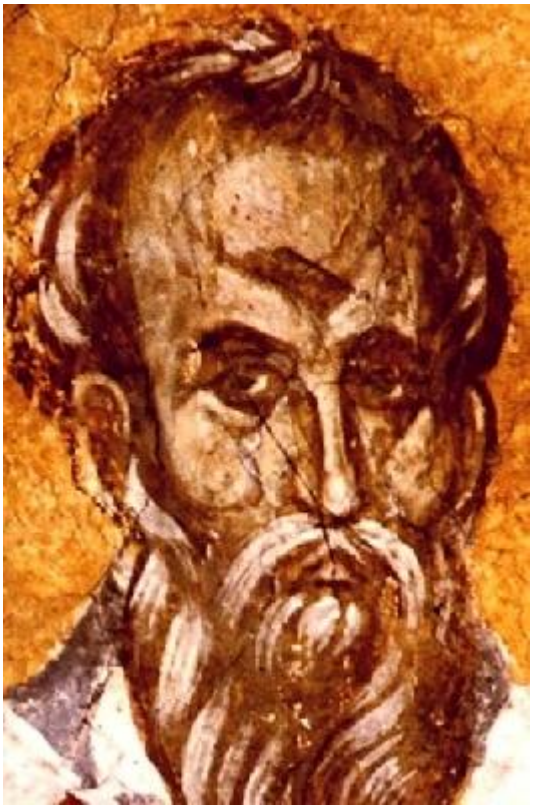
06.04.2012 г. / 17:40:02

Вяра

19.04 по еретическия, † 6 април по църковния календар - Св. Евтихий, патриарх Цариградски. Св. преподобна Платонида

В памет на светия наш отец Евтихий, архиепископ Константинополски († 582 г.)

Родината на свети Евтихий е Фригийското селище, наречено “Божествено”. Впоследствие свети Евтихий оградил това селище с каменни стени, построил просторна църква в името на светите Четиридесет мъченици и заселил в него добродетелни мъже, предимно монаси, които живеели като ангели. Той искал селището не само по име, а наистина да бъде божествено. Така, под грижите на светия то се превърнало в силен град. Родители на Евтихий били воинът Александър и Синесия, дъщеря на светия, добродетелен свещеник Исихий, който служел в Августополската църква. Докато носела в утробата си този благословен плод, веднъж Синесия, както си почивала в леглото, се видяла огряна от неописуема светлина; тя се ужасила и размишлявала какво ли означава това? А видението било знак за духовната светлина, която ще се роди от нея - просветителя на мнозина, изостанали в тъмата на заблудата.

Господ осветил, както някога пророк Иеремия, Своя раб, като преди раждането го предназначил да бъде светлина на

света и велик светител. Отрокът бил кръстен от дядо си, споменатия свещеник Исихий, и той му дал първоначалното обучение на книга. Още в детската му възраст имало предзнаменования за бъдещия сан на Евтихий. При презвитер Исихий се учели много деца, връстници на Евтихий, и ето че веднъж по време на игра те започнали да пишат на стената имената си, като всеки се наричал - кой презвитер, кой с някакъв друг чин; блаженият Евтихий се записал с титла патриарх - "Евтихий патриарх"; с това сякаш пророчески предсказал, че му е дарена от Бога в бъдеще патриаршеска чест. Когато Евтихий станал на двадесет години, родителите и дядо му го изпратили да продължи образованието си в Константинопол. Той се отличавал с успех в изучаването на светските науки и ясно разбрал, че сама по себе си външната премъдрост - по думите на свети апостол Иаков - "не е мъдрост, която слиза отгоре, а земна, душевна, бесовска", тоест тя търси земните блага, служи за чувствените похоти на страстолюбивата душа, и не принася на тези, които я обичат, нито един духовен плод. Докато "мъдростта, която иде отгоре, е първом чиста, после мирна, снизходителна, отстъпчива, пълна с милосърдие и с добри плодове", които насищат усвояващите тази премъдрост. Така благоразумният юноша Евтихий, като мъж по ум, старателно издирвал премъдростта, която слиза отгоре; и като я намерил, той поставил в ума си доброто намерение да се труди не за света, а за Бога, в сонма на монасите. Когато достигнал възрастта на зрял мъж и разсъждавал за монашеството като за свое непоколебимо намерение, по Божествен промисъл се изпречило препятствие, което за известно време го забавило да приеме монашество. То било следното: митрополитът на Амасия, и някои други почетни личности на този град усърдно убеждавали блажения и без монашество да приеме епископството над град Лазихия. Приемайки волята на митрополита и останалите като решение на Самия Господ, Евтихий предал себе си, като агне на

стрижещия го, на Амасийския архиерей, който по това време се задържал в Константинопол по църковни дела. Той взел Евтихий и го въвел в църквата на Пресвета Богородица, която се наричала Урбикиева, по името на нейния създател - източния воевода Урбикий, и тук на отделно място, където кръщавали, го постригал за църковен клирик. Случайно, по време на пострижението на Евтихий, постриганите му коси паднали в светената вода, която се намирала в кръщелната зала, и присъстващите с удивление казали, че родилата го за духовно раждане (тоест кръщение) майка (светата купел), като е приела у себе си косите му, самата тя става за него възприемница при пострижението му за клирик. После Евтихий бил ръкоположен за дякон, а на тридесетата година от неговия живот - хиротонисан за презвитер. И когато на блажения му оставало само да възложи върху себе си сана епископ, Божият промисъл, който устройвал за своя раб по-добро бъдеще, изменил обстоятелствата и Лазихийското епископство получил друг мъж.

Тогава свети Евтихий отново се върнал към първоначалното си намерение, отдалечил се в един от Амасийските манастири и тук се облякъл в монашески чин. Този манастир бил основан от светите мъже Мелетий, Ураний и Селевкий, първият и последният от които, всеки в своето време, някога били епископи на Амасийската църква и починали в Господа в този светителски сан, като по чуден начин дарявали от своите гробници изцеление на болните. За този велик Селевкий се разказва, че е бил чудотворец и още приживе. Някога в Амасийската област имало голям глад и безбройно множество бедни идвали при свети Селевкий, докато накрая всичките му запаси от зърно се свършили. Този, който се занимавал с раздаването на зърното, като нямал никаква възможност да помогне на просещите, и като не можел да понася техните жалби, дошъл при светеца и му предал ключовете от

житницата. Селевкий взел ключовете, сложил ги на постелята си и през цялата нощ се молил на Бога, та Той да съжали застрашения от гладна смърт народ и със Своята всесилна ръка да му прати от източници, само на Него известни, храна. На сутринта намерили житницата толкова напълнена с пшеница, че дори не можели да отворят вратата. Тогава всички хора започнали да взимат от нея, на кой колкото било нужно и кой колкото можел, при което пшеницата, от която взимали, не се свършвала. Някои взимали с мяра и под брой, и по записите се оказало, че броят на мерите, изнесени от Селевкиевата житница, умножена от Бога по молитвите на светеца, достигнал до сто хиляди мери; така се говори за свети Селевкий. Така също ставали изцеления от всякакви недъзи и при гробницата на свети Ураний, заемал някога престола на Иверийския епископ, и погребан там. Ето от какви велики мъже бил устроен Амасийският манастир, в който Евтихий - като приел върху си ангелския образ, препасал кръста си с истина, и вземайки Божието всеоръжие - бил поставен за архимандрит на всички манастири, които се намират в Амасийската митрополия и станал сигурен ръководител за монашестващите.

По това време царувал Юстиниан Велики, и когато светителите били свиквани за Петия вселенски събор, се случило Амасийският митрополит да се разболее и той замолил преподобния архимандрит Евтихий да замине вместо него на събора в Константинопол. Когато блаженият се готвел за път, получил насън следното видение. Видял прострян от небесната твърд Божий пръст, Който сочел една много висока планина над манастира, където имало храм на свети мъченик Талалей, при което глас отвътре казвал на Евтихий: “Там ще бъдеш епископ”. Като се пробудил, той се почудил на видението и недоумявал какво може да означава. А то изобразявало високото стъпало на Константинополското

патриаршество, на което по Божие благословение той скоро трябвало да бъде въздигнат. Когато преподобният Евтихий пристигнал в Константинопол, престарелият светейши патриарх Мина, който вече наближавал към края си, като видял блажения, пророчески казал на клира, че след него той ще бъде патриарх; той наредил свети Евтихий да живее в патриаршеския дом, където водел с него сърдечни беседи, наслаждавайки се на боговдъхновените му речи. Като съобщил на царя за благоразумието и благонравието на преподобния Евтихий, Мина го отправил при него. Случайно в същия час при царя се намирали някои от еретиците. Те започнали да се препират със светеца по въпросите на догматите на вярата, но нямали сили да противостоят на премъдростта и духа, с които говорел преподобният Евтихий. Въпросът се състоял в това - трябва ли да се низвергват еретиците и след смъртта им. Някои твърдели, че не трябва да се налага анатема върху онези от тях, чиято ерес е била открита след смъртта им. А свети Евтихий твърдял, че еретиците всякак, дори и след смъртта им, трябва да се предават на анатема. Той привел като пример от Писанието Иерусалимския цар Иосия, който извадил от гробовете и изгорил в огъня костите на умрелите идолопоклонници, след като били изминали много години от тяхната смърт; по такъв начин - твърдял светецът - трябва да се предават на наказание еретиците и след тяхната смърт. Оттогава преподобният Евтихий започнал да се ползва с разположението на царя и всички го хвалели и почитали. По това време (още преди началото на събора) се разболял светейшият патриарх Мина и на преклонна възраст заминал при Господа. И ето че много от лицата, облечени в духовен сан, чрез подаръци и ходатайство пред царя започнали да се домогват до тази чест. А царят, чието сърце било в Божията ръка, мислел за блажения Евтихий; той заповядал на един от своите съветници, именития мъж Петър, незабелязано да следи Амасийския архимандрит, да не би, странейки от

хорската слава, да избяга тайно от Константинопол. Тогава светецът имал насън друго видение, което по-късно разказвал на домашните си. “Струваше ми се - казвал той,- че виждам голям и много светъл дом, и в него постеля, покрита със скъпоценни украшения. На тази постеля беше седнала една почтена жена, по име София, която ме повика и започна да ми показва облеклото си. След това видях, че покривът на дома е покрит със сняг, а в снега стои момче на име Сотерик, което шеше да се подхлъзне и да падне от покрива, но аз предотвратих това, свалих го от покрива и снега и го спасих от падането”. Това видение му се явило през нощта в навечерието на неговото избиране за патриарх и напълно се сбъднало. Защото жената във видението, на име София, не означавала нищо друго, освен Константинополската съборна църква “Света София”, а нейното облекло - делата на църквата. Отрокът Сотерик, готов да падне от покрива, изобразявал догматическото изповядване, което било близко до падане в ерес и се нуждаело от спешната помощ на добър защитник. Царят също така имал божествено откровение за преподобния Евтихий, както самият той заявява за това с клетва пред цялото свое правителство и клира на великата църква. Веднъж, разказвал царят, когато бях на молитва в църквата на свети апостол Петър в Атир, задрямах и видях този върховен апостол да посочва с ръка към Евтихий и да ми казва: “Нека този да ви бъде поставен за епископ”. Като изслушали това, всички с едни уста завикали: “Достоен, достоен!” И така, по божествено произволение и откровение, Евтихий бил възведен на престола на Константинополското патриаршество на четиридесетата годишнина от своя живот. В самото начало на неговото патриаршество, след като светите отци се събрали в Константинопол, бил открит Петият вселенски събор. На него присъствали папата на древния Рим Вигилий, Александрийският патриарх Аполинарий, Антиохийският Домн, които със светейшия патриарх на новия Рим Евтихий и с

останалите свети отци утвърдили благочестието, като предали на анатема еретиците и тяхното нечестиво мъдруване. Докато свети Евтихий благополучно управлявал Христовата църква, дяволът със своите слуги, еретиците, възбудил гонение против него. След като минали няколко години, император Юстиниан, неусетно прилъган от еретиците, се наклонил на тяхна страна и под формата на благочестие започнал да сее ереста на автартодокетите, тоест тези, които твърдели, че Христовата плът, поради съединяването с Божеството, преди своята смърт и възкресение е пребивавала нетленна и не е била причастна на човешките страдания. Като разпространявал това еретическо учение, царят внасял смут в Църквата, като принуждавал всички да вярват и изповядват като него. Светейшият патриарх Евтихий се съпротивлявал, като посочвал, че това учение не принадлежи на православната църква, а на еретиците. Въз основа на Свещеното Писание и писанията на светите отци той изясняващ, че Христовата плът по всичко, освен по греха, е била подобна на нашата тленна плът и достъпна за страданията. Защото тази плът, родена от Пречиста Дева, била повита в пелени, хранила се с мляко, изтърпяла обрязване и в продължение на целия си земен живот е имала нужда от храна и питие. И по какъв ли начин нетленната и непричастна към страданията плът би могла да претърпи за нас гвоздеите и копието? Само едно разбираме като нейно нетление - че тя е била свободна от греховното тление и не е изтляла в гроба. Царят не само че не искал да слуша православното учение на патриарха, но по всякакъв начин се опитвал да го склони с подписа си да потвърди справедливостта на неговото еретическо учение. И тъй като патриархът не се съгласявал да даде подписа си за неправославното мъдруване на царя, той много му се разгневил. След дълги пререкания и от двете страни Юстиниан, подучен от еретиците, особено от областните началници Етерий и Аддей, събрал безаконно сборище от

единомислещи с него епископи (това станало в дванадесетата година от патриаршеството на Евтихий) . Царят представил пред сборището лъжливи обвинения срещу невинния, свят патриарх и чрез твърденията на лъжесвидетели постигнал несправедливо осъждане и така лишил престола от добрия пастир, светия мъж, православния архиерей Евтихий, а на неговото място избрал някой си Иоан, с прозвището Схоластик, лъжепастир, нечестивец и човекоугодник. А свети Евтихий на двадесет и втори януари, в деня на паметта на свети апостол Тимотей, от ръце на войници бил изведен от църквата: областният началник Етерий, дошъл с меч и копие и с рев на свиреп звяр, заповядал насила да извлекат светеца, като смъкнал от него светителските одежди и го изпратил на заточение в Амасийската област. Впоследствие и самият Етерий не избегнал Божието отмъщение; като му дошло времето, заедно със своя приятел и съмишленик Аддей, Етерий бил лишен и от сана, и от богатството, и от живота; в един и същ ден, на трети октомври, и двамата за своята злоба, справедливо били осъдени на смърт: с брадва им отсекли главите.

В това време Христовият светител Евтихий, отведен в Амасийската област, пребивавал в пост и молитва в своя манастир, където вършел много чудеса, с Божията благодат изцелявайки хорските немощи. За някои от чудесата на свети Евтихий ще разкажем тук. В град Амасия живеел заедно с жена си един човек на име Андрогин; мъжът и жената много скърбели, защото им се раждали все мъртви деца; детенцето умирало, преди да се появи на света; с молби и сълзи, както някога сонамката при Елисей, дошли съпрузите при Божия светител, с просба да се помоли на Бога, Той да им дари да видят живи децата си. Светецът, като помазал двамата съпрузи с осветен елей, изтекъл от Животворящия Кръст, и от иконата на Пресвета Богородица, която се намирала в

Созопол, им казал: “Младенецът, който е сега в утробата ти (жената била бременна), ще наречете Петър, и той ще остане жив”. При светителя тогава имало един презвитер на име Евстатий (съставителят на това житие), който запитал: “Ами ако се роди детенце от женски пол, с какво име да го назоват?” Но светецът пророчески твърдял, че ще се роди младенец от мъжки пол, който трябва да носи името Петър. Като ѝ дошло времето, жената родила младенец от мъжки пол, нарекли го Петър, детенцето останало живо и пораснало. След това родила втори син, донесла го на ръце при Божия архиерей и запитала:

- Как да наречем новороденото?

- Нека да се казва Иоан - отвърнал светецът - тъй като Господ чу вашата молитва в църквата на свети Иоан.

Двамата младенци пораснали и станали мъже и наследили своите родители. Един презвитер довел при Божия угодник четиринадесетгодишния си глухоням син, на име Нунехий. Като го помазал с осветен елей, светецът отворил слуха му, развързал езика му и глухонемият започнал да чува и да говори. Друг един от църковните клирици на име Кирил имал петгодишен син, който също бил ням и толкова болен, че бил между живота и смъртта; Божият светител с молитва и него направил здрав и му дарил способността да говори. Веднъж донесли при светеца четиригодишно детенце от град Зила, което било съвсем изтощено и почти нямало тяло, а само покрити с кожа и кости. Не можело нищо да яде, освен това, което сучело по мъничко от майчините си гърди. Помазано от ръцете на светеца с осветен елей, и то получило изцеление. Молитвата на Христовия угодник Евтихий и помазването с осветен елей изтръгнали от самите врати на смъртта и още едно, внезапно заболяло детенце, готово да умре - син на амасийски художник. Една жена отивала по работа в града със

своя седемгодишен син и с още хора. Невинното детенце било уязвено в краката от лукав бяс, който се появил насреща им, и започнало да се търкаля по земята, като въобще не можело да се изправи. Майката, заедно с нейните спътници, вдигнала детенцето и го донесла в манастира при блажения патриарх, като със сълзи го молела да прояви своето милосърдие и да изцели младенеца. Чрез обичайните си лекове - молитвата и осветения елей - светителят възвърнал здравето на детенцето, което започнало да си ходи добре, както и преди нещастния случай. Близо до град Амасия имало женски манастир, който се наричал Флавия. От този манастир довели при светеца млада девица, която не можела да се причасти с Божествените Тайни. Пред причастието внезапно я нападал страх и трепет и тя се отвръщала от Светите Тайни с ужасен вик. Когато пък се опитвали да вложат насила в устата ѝ Светите Тайни, тя незабавно ги изплювала като нетърпима горчилка, защото у нея имало лукав дух. След като се помолил усърдно на Бога, Божият архиерей изгонил от нея лукавия бяс. Девойката, като получила изцеление, спокойно приела Божествените Тайни от ръцете на архиерея. Един юноша, който умеел прекрасно да украсява храмовете с мозайка, изчуквал от стената старата мозайка в дома на амасийския гражданин Хрисатий и на нейното място изобразявал свети икони. Тук, между другото, имало древно изображение на гола Венера. Когато юношата започнал да унищожава от стената това изображение, бесът, който бил в него, поразил ръката му с най-мъчителната болест. Ръката отекла, силно гноясала и се получила неизлечима рана. Всички, които виждали болната ръка, казвали, че трябва да се отреже, за да не заболее цялото тяло. Изпаднал в голяма скръб от тази толкова ужасна болест, юношата със силен плач пристигнал при Божия угодник Евтихий, като го молел да възвърне неговото безвъзвратно загубено здраве. Като извършил за него молитва към Бога и помазал с осветен елей болната ръка, светецът на третия ден изцелил юношата и го

пуснал здрав. Юношата унищожил с изцелената си ръка изображението на безсрамната Венера и на същото място, където се разболял, изобразил своя безвъзмезден лекар, светейшия патриарх Евтихий. По подобен начин светецът изцелил и на друг един юноша ръката, повредена от неизлечима болест, която лекарите съветвали да се отреже. Веднъж довели при светеца един бесноват юноша, който постоянно изпитвал най-жестоки мъки. Когато светейшият с молитва го осенил с кръстното знамение и помазал с осветен елей челото му, бесовската сила, като пронизана с огнено копие, започнала да вика със страшен глас, като се пенела и скърцала със зъби. Тогава се разбрало, че не един, а множество бесове мъчели юношата. След това юношата се вцепенил и паднал на земята като мъртъв, а не след дълго отново започнал да изпитва същите, и дори още по-силни страдания. Светецът се чудел защо беснуването не изоставя юношата в продължение на толкова дълго време и наредил на своя презвитер Евстатий (съставителя на това житие) да разпита юношата кой е той, откъде е, къде живее, с какво се занимава, как е започнало неговото беснуване. На тези въпроси юношата разказал подробно всичко за себе си. “Аз - казал той - бях монах в манастира на свети Иоан, който се намира в Акропола. След това хвърлих от себе си монашеството, отидох в света, ожених се, извърших множество грехове и ето, заради всичко това, както виждате, сега страдам, наказан от Бога, но ако имате някаква възможност, помогнете ми”. Като изслушал това, светецът по своя обичай усърдно се помолил на Бога за болния, като го увещавал да се върне в предишния манастир и да стане монах. Когато юношата с искрена готовност обещал да направи това, по молитвите на Божия архиерей незабавно се освободил от бесовския гнет. Веднъж при преподобния дошъл с молба за изцеление един прокажен, но заедно със здравето си получил и заповед от светеца - никога да не пие вино. Един друг човек,

по време на тъжбата със своя съсед се заклел лъжливо пред съда и по присъдата на Праведния Съдия - Бога, загубил зрението си и цяла година не виждал светлина. Воден от други, пристигнал с разкаяние при този чудотворец, изповядал пред него греха си, търсейки изцеление едновременно и на душевния, и на телесния си недъг. Чрез Божественото милосърдие, архиерейската власт и угодните на Бога молитви на този Христов светител, получил едното и другото, и се върнал вкъщи със зрящи очи, както преди.

При добрия лекар светителя Евтихий се стичали безброй страдащи от най-различни болести мъже, жени и деца, и по молитвите му всички скоро получавали изцеление. През нашествието на персите в Амасия се събрало множество народ от околните пленени и опустошени от неприятеля местности и градове; струпването на толкова народ предизвикало голям глад; тогава Божият угодник направил така, че в неговия манастир храната не оскъдявала. Ежедневно тук идвали, за да получават храна множество хора, докато накрая манастирските икономи съобщили на светеца, че поради оскъдяването на жито и брашно не само няма какво да дават на тези, които идват, но и самите те няма с какво да се нахранят. Тогава преподобният влязъл в житницата и като видял наистина пълната оскъдица, помолил се на Бога и утешавайки братята, казал: “Уповавайте на Бога и вярвайте, че всичко онова, което давате на нуждаещите се, Бог ще ви върне двойно. Аз твърдо се надявам на Божията милост, че както в дните на пророк Илия в Сарепта Сидонска при вдовицата не се свърши брашното в делвата, така и сега при нас няма да липсва необходимото, но всички ще ядат и ще се насищат и ще възхвалят Господа, нашия Бог”. По вярата и думите на светеца наистина така и станало, защото храните, които се раздавали, не само че не изчезвали, но всеки път тяхното количество се увеличавало: колкото повече храна

раздавали на идващите, толкова повече се увеличавало всичко в житниците и складовете, тъй че през дните на глада всички странници, пришълци и свои домашни се хранели в доволство.

Божият угодник Евтихий не бил лишен и от пророческия дар. Три години преди император Юстиниан да умре, се случило да дойде в Амасия племенникът му Иустин, който тогава имал придворен сан и бил тръгнал някъде по царски работи. Като останал насаме с него, блаженият Евтихий му казал: “Изслушай ме, господине! Макар и грешен, въпреки това съм раб и свещеник на моя Бог, Който ми извести, че след смъртта на чичо си ще царуваш ти. Затова, внимавай, като се занимаваш с много дела, да не ги протакаш, но гледай да се окажеш достоен за изпълнението на службата, която скоро ще ти бъде възложена по волята на Господа”. Иустин, като чул това, възблагодарил на Бога и изпросил от светия пророк молитвена помощ. По същия този начин впоследствие предизвестил с писмо на градоначалника Тиверий, че ще царува след Иустин. Свети Евтихий му изпратил в Сирия следното писмо: “Бог сега ти е дарил само отчасти да управляваш народа, но в най-скоро време цялото кормило на царското управление ще бъде връчено на тебе” - което скоро и се сбъднало.

След смъртта на император Юстиниан на царския престол се възкачил неговият племенник Иустин; и когато умрял по-горе споменатият Константинополски патриарх Иоан Схоластик, светейшият патриарх Евтихий след дванадесет години и осем месеца изгнание, за неизказана радост на целия народ, бил възвърнат на престола, при което го посрещали и по суша, и по море с възгласите: “Благословен е идещият в име Господне!”. Той приел своя престол в неделята на трети октомври - датата, на която преди немного време по заповед на новия цар били осъдени и наказани със смърт враговете на свети Евтихий, областните началници Етерий и Аддей.

Останалите дни от живота си светейшият патриарх Евтихий преживял в мир, украсявайки църквата с православно учение и чудеса: с молитва спрял внезапно появилата се чума и излекувал болните. След това и самият той, отдавайки дължимото на природата, се разболял на празника на пресветлото Христово Възкресение. Благочестивият император Тиберий дошъл да го навести и светецът предсказал на царя скорошна кончина след неговата смърт, както и станало. Като боледувал през Светлата седмица, светейшият Евтихий на Томина неделя събрал целия клир, и като преподал на всички мир, благословение и последна целувка, с настъпването на нощта заспал в Господа съня на временната смърт; а неговата свята душа се отдалечила в незалязващия вечен ден при светите иерарси. Светейшият Евтихий след завръщането си от заточение заемал патриаршеския престол четири години и шест месеца; всичките му години от рождението били седемдесет. Погребали го с чест в апостолската църква под стъпалата на олтара, където били мощите на светите апостоли Андрей, Тимотей и Лука.

След преставянето на светейшия патриарх Евтихий благочестивият император Тиберий преживял само четири месеца и осем дена, и според пророчеството на светеца, починал в мир. Нека ние за всичко това да прославим Отца и Сина и Светия Дух, Един Бог в Троица. Амин.

Тропарь святителя Евтихия

глас 4

Правило веры и образ кротости,/ воздержания учителя/ яви тя стаду твоему/ Яже вещей Истина,/ сего ради стяжал еси смирением высокая,/ нищетою богатая,/ отче Евтихие,/ моли Христа Бога// спастися душам нашим.

Кондак святителя Евтихия

глас 8

Божественнаго верно Евтихия вси поюще, людие,/ любовию да ублажим, яко пастыря велика и служителя,/ и учителя премудра, и прогонителя ересей,// молит бо Господа о всех нас.

(Нека пеейки с любов да прославим истински божествения Евтихий като велик пастир и служител, и премъдър учител, който прогонва ересите, защото се моли на Бога за всички нас.)

В памет на преподобната Платонида († 308 г.)

Света Платонида отначало била диакониса. После, в стремежа си към подвизи на уединен живот, изоставила света и се заселила в Низибийската пустиня, където основала девическа обител.

С благочестивия си, истински подвижнически живот преподобната Платонида давала добър пример за подражание на сестрите от обителта.

Уставът на обителта, основана от Платонида, се отличавал с особена строгост: сестрите вкусвали храна само веднъж на ден

и всичкото си свободно от молитва време прекарвали в най-различни трудове и занимания, предимно в ръкоделие. Но в петък, деня за възпоменание на спасителните страдания и кръстна смърт на Господа за нас, всичките занимания в манастира се прекратявали и целият ден бил посветен само на молитва и богомислие. В този ден сестрите от сутрин до вечер пребивавали в храма, където в промеждутъците между молитвата слушали четене и обяснение на Свещеното Писание.

Като поучавала всички не само на думи, но и на дело, и угодила на Бога с добродетелния си живот, преподобна Платонида починала и от този временен живот отишла при Господа, за да се радва вечно в небесните обители.

ЧЕТИ-МИНЕИТЕ

{{_LINK1_}}

---

buditeli.info © 2017